

Všechno tuším začalo při oslavě narozenin mého švagra Leoše, když Leoš s pokorou jemu vlastní vyslovil přání, že by si někdy rád také zaběhl rogaining. Protože Vláďa avizoval, že MS jde podle tradice s dcerou Luckou, tak jsem se rád Leošovi zadal. Dokonce to dopadlo tak, že se Leošovi uvolnil termín a mohli jsme vyzkoušet naši spolupráci již na MČR.

Poslední dobou mě Bůh vede k tomu, usilovat sice o dobrý výsledek, ale nepokládat jeho dosažení za prioritu. Proto jsem byl trochu zaskočen, když se mně táta 14 dní před závodem zeptal, na jaké umístění se cítíme? Řekl jsem mu, hele, já to již беру trochu jinak, ..a v srdci jsem slyšel - budete třetí, zaplašil jsem ten hlas a pokračuji - já ani nevím, kolik nás je v kategorii...o zase a v srdci zase slyším - - budete třetí,... víš já na to nerad tipuji -- budete třetí. A protože ten hlas "nedal pokoj", řekl jsem tátovi - Pán mně řekl, že budeme třetí. To jsem zopakoval doma před rodinou a trochu jsem se obával.. Toto svědectví je však další z mnoha, které mně vedou k poznání, že opravdu neexistují náhody, ale jasný Boží plán.

S našim plánováním trasy to bylo ovšem trochu jinak. Odvinulo od toho, že se nám nechtělo do pískovcových skal na západě. V severovýchodní části jsme napočítali nejvíce bodů a tak budeme směřovat úsilí tam. Plánujeme 2 kola s občerstvením v Hash house někdy k ránu.

Po startu jdou s námi v jednu proudou KRK nula a Ašáci - ale jen k rybníku, kde my točíme na sever a za rybníkem – co to ?... jsme bez cesty ....no to brzy. Chvilí běžíme nějakou polobuší na azimut, pak se cesta kolem rybníka objevuje. Kontrolu 64 bereme shora. Na kontrole 71 mírné zaváhání při dohledávce – těch údolíček je tam nějak více. Z kontroly vidíme odbíhat Procházky (Loko mix 2), které po chvíli dobíháme a společně jdeme na kontrolu 67. Procházků se ptáme na jejich plán a váháme (zvláště já), zda se nepřidat. Leoš je pro to plán neměnit, takže vzhůru na Ralsko. Potkáváme Bohouše (Jezevci), kteří se již z Ralska vrací. Je tu sice krásný výhled, chybí však severní průsek po kterém chceme jít, a tak se spouštíme po červené značce směrem k Ploučnici. Kontrola 82 je dost prudký kopec, ale dohledávka v pohodě.

Dáváme první pauzu a domlouváme se, v jakém pořadí další kontroly sebereme. Leoš myslí 49-56-38-60-73 a já 56-49-60-38-73. Názorově sice podpořím Leoše, ale nakonec, protože se nám nechce tlačit kopec to jdeme přeci jen 56-49. Kopec před kontrolou 56 traverzujeme z východu. Připadá nám to ale dlouhé a nepohodlné, takže zpátky to při postupu na kontrolu 49 bereme přes vrchol. Kontrola 60 je romantické údolí s význačným stromem. Je to moc hezká kontrola - stejně jako kontrola 38 ze které je krásně vidět na okolní skály. Tady dobíháme mladé „advenčristy“ – Adama s Petrou (Horští Valaši), s kterými se ještě mnohokrát potkáme.

Jdeme načepovat pití, které zabezpečili organizátoři a jíme. Petr Vojtík, který přichází po nás dobírá poslední vodu a volá organizátorům, aby dodali další. Z kontroly 73 jdeme severním údolím. Výstup je dosti prudký. Na kontrolu 81 běžíme napřímo přes

pastvinu, skálu však hledáme příliš brzy a tak nás Valaši dobíhají. Společně jdeme na kontrolu 44, kde se nám Valaši zdůvěřují, že už nemají vodu a tak jim dáváme napít ze svého.

Na kontrole 90 se oddělujeme, protože Valaši jdou pro vodu a my se jen obmýváme. Na této kontrole jsme téměř podle plánu - v půl osmé. Leoš sice vypadá dobře, ale už se mu moc běžet nechce s poukazem na moje „vábničky“, že se běží stejně „tak“ do osmi...a pak se jde (...jak kdy). Při dohledávce kontroly 58 vyrábíme první větší mapová chyba - cca 15 minut. Kontrolu jsme hledali moc východně a tak nás Valaši znovu dobíhají. Na kontrolu 85, která je v oboře ještě popobíháme a od ní už jen jdeme. Cestou na kontrolu 62 vidíme stádečko zubrů, aniž bychom tušili, že za to pak obdržíme Zubra pivního. Na dohledávku už musíme svítit. Je to jediná kontrola, kterou trochu kritizují, protože byla trochu od cesty v zabušeném lese a podle propozic se mělo v prostoru obory chodit jen po cestách! Hledalo nás to tam tak šest dvojic. Protože v noci blbě vidím do mapy, předávám Leošovi mapování a ten poprvé vytahuje svojí buzolu. Kontrola 79, která už není v oboře je šláplá a dobře se dohledá. Další kontrolu 31 – bažinku nacházíme v pohodě. Na kontrolu 93 chtějí jít Valaši na zespodu, my ale jdeme shora. Za chvíli jsou však Valaši za námi - rozmysleli si to. Mate nás trochu nová cesta, která není v mapě, ale myslíme si, že jsme vrchol kopce trefili dobře. Beru si azimut a jdeme hledat skálu. Adam to tlačí víc doleva a tvrdí, že je kontrola až za údolíčkem. Protože v mapě nevidím detaily, tak mu uvěřím a 20 minutová dohledávka je na světě. Jdeme příliš na jih a narážíme na skály, kde beznadějně hledají kontrolu prý již půl hodiny Zuzka a Věrka (Kandokto), které to nakonec vzdávají. My češeme skálu taky - dám tam plný osvit a za pět minut jsem potmě. Světlo sice nahodím přepnutím na menší výkon, ale je to bludička, takže se pro mě závod stává paměťákem.. Kontrolu nakonec nacházíme díky Leošově vytrvalosti a důslednosti v čtení mapy. Leoš tvrdí, že musíme hledat skálu, která jde přímo ze svahu dolů (má západo-východní směr) Ta na které jsme má jiný tvar. S námahou probušíme paseku a kontrolu nalézáme. Pokračujeme dále na kontrolu 40. Každokto jdou za námi (už se na 93 nechtějí vracet) a Valaši po váhání zda nepůjdou nejdříve na 77, jdou nakonec s námi také. Kontrolu triangulační tyč nachází Věrka, když předtím Adam taky jednu triangulační tyč našel, ale byla bez kontroly. Na kontrole 77 se mě Adam nesměle ptá, jak se určuje azimut. Trochu mě to zaráží, protože si mapařsky vedl dobře. Tím se však vysvětluje, proč nás u 93 „stáhl“ bokem. Na kontrolu 69 jsem to chtěl sice šmiknout více napřímo, ale nenašel jsem pro to podporu, a protože do mapy vidím jen sporadicky, musím se podídit většinu. Kilometr před kontrolou potkáváme holky z LOKO Ladies, které upozorňují na to, že ta kontrola je trochu „divná“. Věrka mě zapůjčuje svojí rezervní svítilnu do ruky a tak se stávám více gramotným mapařem, ale není nám to moc platné, neboť zbytečně češeme asi 4 údolí, ale jsme moc dole a necháváme na dohledávce skoro půl hodiny. Kontrolu nakonec nachází Adam. Podívám se do mapy kudy dál – po cestě a vtom si já osel uvědomuji, že jsme měli kontrolu hledat podle konce té cesty. Leoš hlásí, že otlaky bolí a výrazně proto zvolňujeme. Do Kuřivod dorážíme pozvolna, právě když začíná svítat.

V čekárně chvíli vegetíme a Leoš zkouší, zda nepomůže změna ponožek. Leošovi se omlouvám, že jsem se ho na kontrole 85 zapomněl zeptat, zda nepůjdeme kratší variantu 85-74. Teď už je to jedno. Když Leoše vidím, vzpomínám na náš první rogaining, kdy nás musela moje žena z nádraží odvést autem, protože bychom ani nedošli, takže se domlouváme, že jdeme nejkratší cestou do cíle a když bude síla a chuť tak sebereme kontroly, které budou po cestě. Soucítím s Leošem a proto se snažím být odpovědný v mapování a neprodužovat postup. Výsledkem těchto snah je to, že kontrolu 65 míjíme asi o 150 metrů. Jelikož Leoš není žádný „měkouš“ dopadá se o své vůli ke kontrole 52 a od ní ho z údolíčka vytlačím. Ptám se, zda zkusíme ještě vzít 41 – Leoš přikyvuje. Jdeme to na směr, ale připadá mně to už moc daleko a tak se stáčím na sever a cesta.... nic. Všechno podle mapy sedí (skoro). Oběhnu ještě jednou celé kolečko kolem budov a dostávám se zpět k Leošovi. Navrhuji vykašlat se na to. Leoš sice pajdá, ale nechce to vzdát a vysílá mě ať obejdu plot a zkusím za ním najít cestu. Na cestu jsem narazil. Vybíhám po ní do kopce, ale připadá mně to nějak moc vysoko a tak se vracím a Leošovi hlásím.....nic - balíme. Jdeme kolem buzeráku dolů. Už vidíme záchody v centru, ale Leoš to stále vzdát nechce a říká, že za tím barákem musí být ta správná cesta. Přesvědčuji ho - kašlem na to - sotva lezeš. Ovšem můj neúnavný švagr to prostě vzdát nechce a vysílá mě znovu až do ohybu – samozřejmě, že tam ta kontrola je. Běžím dolů a Leoš už je v půlce kopce. Vzdávám mu hold za jeho neúnavnost a velkou pokoru. Objímáme se – dojíká mě to. Říkám svou domněnku...jen ti co mají pokoru, mohou poznat Krista.

Razíme cíl - do limitu zbývá necelých pět hodin. Jdeme se občerstvit. Leošovi zabezpečuji drobný základní servis a pak se ho ptám, zda můžu ještě vyrazit do terénu. Hlava mi totiž nebere, kde mohla být ta kontrola 65? Leoš svoluje a já si obrážím jen na „kukačku“ ještě kontroly 47 a 83. Na kontrolu 65 přibíhám obchvatem, protože přímá cesta (průsek) se mně v reálu ztratil v pasece. Protože se mi krásně běží, tak zabíhám ještě na kontrolu 55 a sbíhám pod kontrolou 76 na kontrolu 70. Chci zkusit ještě kontrolu 35, ale na tu už není čas a tak to беру „podle pocitu“ dolů takže se nemohu divit, že za chvíli vidím znovu hlavní silnici. Takže tlačím kopec a do cíle dobíhám patnáct minut po limitu - to mi ovšem už nikdo nepočítá.

Závěr: myslím si, že bez otlaků to bylo tak na 2 200 bodů. I tak jsem se vším spokojen. A umístění - příjemné překvapení, které si Leoš určitě zasloužil - 3. místo. Já na ty náhody už prostě nevěřím.....

Zapsal Jan Marek